

Тя седи на волана на червеното рено канго, пред погледа ѝ пробягват хълмове, мостове и села на Бургундия. Познат пейзаж: тук ферма, там езеро... Бариера, бялнала се наблизно, похлопва от поривите на вятъра. Една тигрова котка се е свила на кълбо върху покрива на фабриката „Море“.

Тя може да шофира със затворени очи. Знае пътя наизуст. Редовно ходи до Лион. Помоли Жорж да ѝ заеме колата си, а Жюли да отсъства няколко дни. Без да дава никакви обяснения.

– Ще си ги приспаднеш от годишния ми отпуск.

Жюли я успокои, всичко е наред, не се тревожи. Жорж ѝ подаде ключовете. Сякаш и двамата знаеха, че тя има сметки за уреждане. Пейзажът непрекъснато се сменя, тя се пита какво ще прави с Люсиен Плисоние и казва на глас:

Люсиен Плисоние. Моят баща... Люсиен Плисоние.

Някъде трябва да има и една госпожа Плисоние, вдовицата на Люсиен. Дали е жива още? Дали е знаела, че мъжът ѝ ѝ изневерява?

Ако Адриан ми изневери...

Дори не иска да си помисля за подобно нещо.

Не знае адреса му, от какво се издържа, дали работи изобщо. Той ѝ носи пачки пари, които оставя в кутията за сапун под мивката в банята. Никога една и съща сума. Твърди, че било по-добре тя да не знае откъде идват парите. Добавя, че един ден щели отново да бъдат заедно. И Леони, и тя е вярвала, че един ден двамата с Люсиен ще бъдат заедно.

Стела спира на знака стоп. Най-новата приумица. Навсякъде са нацвъкали знаци стоп. Шофьорите не ги спазват и продължават да си карат, както си знаят, предизвиквайки множество катастрофи с фатален край.

Дава път на един мотопед и потегля. Чувстваш се странно, когато влизаш в напълно непознато семейство. Оглежда се в огледалото за обратно виждане. Русата ѝ коса стърчи като пера на главата на сиукс. Индиански воин, паднал от небето. Адриан твърди, че приличала на онази Тилда Суинтън, актрисата, която излъчва меко, деликатно и нежно като памук очарование. Дали е омъжена? Не носи брачна халка. Стела натиска клаксона, та тракторът, който пъпли пред нея, да я пусне да мине. Бърза, защото Том я чака. След смъртта на Подлизурко той се дразни от най-дребното нещо, броди сам из гората, храни се, без да продума, и бърза да си легне с неразделната си хармоника. Надин, директорката на училището, твърди, че отново започнал да се бие.

– Синът ти непрекъснато е гневен, Стела. Знаеш ли защо е такъв?

– Убиха кучето му.

– Не е зле да го заведеш на психолог.

– Какви ги приказваш, сякаш не го познаваш! Той и пред него ще мълчи като риба!

Том прилича на нея. Не е много по приказките. Свикнал е сам да си урежда сметките.

– Нужно ли е да отсъстваш толкова често? – тревожи се Сюзон.

– Чудя се какви ги мътиш! Все се безпокоя, откакто стана това с Подлизурко, постоянно съм на тръни да не ти се случи нещо лошо.

– Не се тревожи, Нани. Там, където ходя, е съвсем безопасно.

- Какво правиш, обясни ми по-точно.
- Проучвания.
- На това занимание ли му казваш?

Стела е като животните. Иска известно време да наблюдава Жозефин, да я огледа, преди да я заговори. Научила се е да отгатва хората. Разтрепераният глас ѝ подсказва за потиснато желание за мъст, за подлост, за лъжа. Усеща инстинктивно, че се готви удар под пояса, предателство. Ще прекара цели часове на волана на отиване и на връщане, за да реши дали може да се довери или не на Жозефин Кортес.

Леони иска да разбере. Да разбере какво? Не е съвсем наясно.

– Странно – казва тя, – все едно че най-сетне открих истинското си място, че най-сетне имам право да съществувам. Всичките тези години, без да знам... това ме побъркваше. Накрая се питах дали не бях измислила Люсиен и дали, в края на краищата, ти не си дъщеря на Рей.

- Но той не може да има деца, мамо! Спомни си прякора му! Сух ташак!
- Вече не бях сигурна в нищо. Започнах да се съмнявам в себе си.
- Побоите ти се отразяваха на паметта.
- Най-накрая ще разбере...

– Не бързай да се радваш, мамо, да не се окаже, че тези хора са неприятни и глупави.

- Жозефин Плисоние неприятна ли е на вид?
- Не. А и студентите очевидно много я харесват.
- Ето на, виждаш ли! – отвръща Леони, доволна, че е познала.

И моли за подробности, иска да знае висока ли е, слаба ли е, красива ли е? Носи ли очила? Как се облича? Високо ли говори? Сигурно е умна, след като е на тази работа! Люсиен твърдеше, че не можел да замине заради нея, трябвало да остане, за да я закриля. Сигурно е имало някаква много сериозна причина за това.

На Стела ѝ иде да извика, „А мен, ти мен закриляше ли ме?“, но се задоволява да попита:

- Той не ти ли обясни причината?
 - Не, но беше ужасно потиснат.
- Леони развълнувано въздиша и прошепва:
- Стела, ти имаш сестра, не е ли прекрасно?

Не ми трябва никаква сестра, мърмори ядосано Стела, спирайки на поредния стоп. Нямам нужда от никого.

От дъното на аудиторията, където седи Стела, Жозефин Кортес изглежда скромна и приятна. Говори, без да повишава тон. Имала била ужасно грозно куче на име Дю Геклен, научи Стела.

Днес ѝ остави бележка под чистачката на предното стъкло на колата ѝ. Май трябваше да я напиша по друг начин. Дали е достатъчно ясна? Името ми е Стела, аз съм ваша полусестра, баща ви е бил любовник на майка ми, хм... не задълго, но достатъчно, за да се появя на бял свят. Бих желала да разбере... какъв човек е бил той? Имате ли негова снимка? От какво е починал на 13 юли? Не е бил стар. Някъде около четирийсетгодишен? Петнайсет години преди това, когато е

напуснал майка ми, е бил в отлично здраве. Намирате ли смъртта му за нормална?

Този въпрос дълго време я занимава и затова стигна до заключението, че не е нормално смъртта да те застигне на четирийсет години. Ами ако се окаже, че Рей има пръст в тази работа? Това са пълни глупости и тя го знае, обаче всичко е възможно. Достатъчно е било да им хрумне на Тюрке, Жерсон и Лансени да решат да отмъстят за честта на шефа си. Подобни надути, мачовски изцепки са любимият им начин на изразяване, докато стоят с ръка на сърцето и лакът, подпрян на бара. „Да защитиш честта“, „да му видиш сметката на мръсника“, „да го пречукаш“. Пресушават халбата бира и тръгват на бой.

Стела познава и кътните им зъби.

Миналото, казва си тя, зървайки островърхия покрив на фермата „Тополите“, миналото... Мислим си, че то е зад гърба ни, но то се появява и започва да си прави шеги с нас. То иска обяснения, задава въпроси. Раздава правосъдие. Миналото никога не забравя. То винаги се завръща. С някоя сметка за уреждане. Незавършените истории не са му по вкуса.

Виолет, например. Тя защо се върна в Сен-Шалан? Преди три месеца, когато починаха родителите ѝ, едва си даде труда да ги придружи до гроба и на бърза ръка се качи на таксито, което я чакаше отпред със запален двигател. Беше свежа и елегантна, издокарана в манто на розови и бели карета. Точно в този момент била на снимки, нямала време, никакво време. Скандализирани, хората шепнеха помежду си, що за липса на уважение да се изнижеш веднага след последната лопата пръст?

Виолет. Откакто тя се върна, Стела имаше пълната възможност да я наблюдава. В детските им години Виолет самоуверено ѝ затваряше устата, напъпилите ѝ гърди впечатляваха момчетата от квартала. Беше ѝ писано да успее в живота. Достатъчно беше да щракне с пръсти и главната роля ѝ бе вързана в кърпа.

Стела ходи да пие кафе с Виолет, наблюдава, души, ослушва се, постоянно е нащрек.

Виолет не приказва много-много. Разбрала е, че е за предпочитане да не се впуска в подробности. Колкото по-малко знаят хората, толкова по-значима ще е тя в очите им, понеже в малкото градче най-незначителният слух се раздува неимоверно, превръща се в събитие. Защо се е върнала в Сен-Шалан? Ще продължи ли кариерата си на актриса? Защо досега не са гледали нито един филм с нейно участие? Натрупала ли е достатъчно пари, за да живее, без да работи? В Париж не я ли търсят за роли? Сигурно познава много звезди: Вероник Женест, Ален Делон, Виктор Лану, Мими Мати, Софи Марсо? Как изглеждат на живо? Канили са те на гости в именията си на Лазурния бряг? Загадъчната усмивка, която играе на устните на Виолет, показва, че не може да отговори, че е прекалено дълго за обяснение, че временно се е върнала в Сен-Шалан. Дошла е да уреди нещата след катастрофата на междуградската магистрала № 81, при която загинаха родителите ѝ. Колата им била блъсната от камион, който не спазил стопа. Толкова свестни и добри хора! Тя свежда глава, потиска

разтърсващото я ридание, което пресича въпросите и слага край на нездравото любопитство.

Номерът минава без грешка. Съжаляват я, уважават я, оценяват доброто ѝ сърце, укоряват се как са могли да се усъмнят в нея. „Тя не само притежава красива външност, тя има красива душа – заявява хлебарката, прибирайки парите в касата. – Чиста е като изворна вода!“

Виолет наистина е много красива жена. Висока, стройна, с гъста руса коса, лешникови очи и външност и обноски, които се придобиват в големия град, в резултат на непрекъснато прелистване на списания и изучаване на красавиците, накацали по терасите на кафенетата. Нужно е да се взреш по-отблизо, за да забележиш фините, издайнически бръчици край очите и леко отпуснатите въглчета на устата, доказателство за отчаяние. Това е изразът на човек, който дълго е чакал, много се е надявал, много е бил лъган, дори малтретиран. Единствено набитото око на Стела успява да разчете горчивото разочарование.

Въпреки напъните на Виолет да се прави на интересна, въпреки гръмките думи, жонглирането с имена, цифри, фантастични предложения, Стела знае, че това са само празни приказки. Виолет е като вентилатор, раздвижва въздуха и нищо повече. „В момента подготвям нещо сериозно“, „моят агент проучва договора“, „международна продукция“. Стела кима. Интересува я само едно. Исква да разбере дали приказките, които се говорят в градчето, че Виолет и Рей живеят заедно, са истина, или е само клюка. Дали той е лапнал въдицата, или просто си прави кефа. Защото положението коренно се променя, ако е попаднал в капана на чувствата! Ако се окаже, че Рей е влюбен, Стела ще извади пироните и ще се запретне да му скове ковчег.

Нужно е също да разбере как Виолет гледа на нещата. При положение, че на трийсет и пет години тя все още не е успяла да пробие в киното, какво ѝ пречи да заживее с Рей в края на краищата? Разликата помежду им е двайсет и пет години, но никой не се притеснява от подобни работи. Той има връзки, познанства в светските кръгове, приятел е с префекта, със заместника му, с кмета и неговите заместници, с полицаите и всички важни клечки в окръга. Има пари, нищо че продължава да живее на улица „Епервие“. Така му е изгодно, а пък и майка му отказва да се мести. Там не плаща наем, а той е страхотна скръндза. Ползва служебно жилище, нищо, че вече не е служител! Още една далавера! Очевидно му е широко около врата: мощна кола, хубави ресторанти, разни играчки последна дума на техниката, телефони, ролекс, таблетки. Буен, неуморим и елегантен. Никога не си цапа ръцете. Мръсната работа я вършат неговите маши, Жерсон, Тюрке и Лансени. Главната му квартира е в задната стая на кафенето на Лансени. Там прибира подкупите, пликите с пари, почерпките, всичко каквото му носят съмнителните му сделки. Бута на всички и всички му се отплащат подобаващо. По системата „ти на мен, аз на теб“. Това със сигурност би привлякло Виолет.

Освен всичко останало, макар Стела да не иска да си го признае, Рей си остава красив мъж. Изправен, без грам тлъстина, винаги безупречен тен, ослепителна усмивка, самоуверено собственическо изражение, което кара жените да тръпнат.

Стела вижда всичко това в очите на Виолет. Но вижда и съмнение.

**Muchachas 3:
Момичета**

Откъс от книгата

Катрин Панкол

Нищо не е сигурно.